

saa maa man opsigge Tarifferne og optage Forhandlinger om dem, og saa maa man, hvis det er særlige Arbejder, det drejer sig om, fra begge Sider finde sig i, at nye, særlige Synspunkter anlægges. Men et Lovbud om Lønnedsættelse overfor nødstedte Arbejdere, vil naturligvis blive mødt med den kraftigste Protest fra Arbejdernes Side, en saa kraftig Protest, at den ikke skal undgaa Ministeriets Opmærksomhed.

Men for nu et Øjeblik at forlade den Side, der vender udad, hvor meget er der saa egentlig i hele Talen om Nødarbejder, Hr. Indenrigsminister? Lad os faa at vide, hvad det er for noget, den højtærede Minister kan byde paa. Er det noget videre? Hvor mange Tusinde Arbejdere tror den højtærede Minister, der kan finde Beskæftigelse dér? Og hvad er det for Arbejde? Der er hidtil ikke paa noget af de Steder, hvor kompetente Folk har drøftet dette Spørgsmaal, fremkommet noget om, at der virkelig var noget paa Væven. Jeg spørger derfor: Er det ikke Keiserens nye Klæder, der gaar igen? Sidder Indenrigsministeren ikke og slaar med Væven, uden at der er noget paa den? Klipper Indenrigsministeren ikke i den bare blaa Luft? Har man virkelig nogen Plan for Nødhjælpsarbejder, som kan iværksættes? Og har man Penge til dem? Jeg ved, at Kommunerne er spurgt, og der er selvfølgelig mange Arbejder, som Kommunerne gerne vilde have udført. En stor Mængde af Kommunerne har svaret, de ønsker ikke disse Arbejder udført som Løntrykkeri, men de har Arbejder, de ønsker udført. Men endvidere har mange Kommuner — det er noget, vi ved — sagt, at de ingen Penge har til Udførelsen af disse Arbejder. Har Staten Penge dertil? Har Staten Penge til at forstrække Kommunerne med og desuden til eget Forbrug? Før man ved det, er der jo ikke Spor af Mening i Venstrepressens Tale om, at 30 000 Arbejdere kan blive beskæftiget ved Nødhjælpsarbejder. Det er det rene Bluff med disse 30 000. Den Tale har lydt længe om de 30 000, der kunde finde Beskæftigelse, en Beskæftigelse, som Fagforeningerne modsætter sig ved ikke at gaa ind paa de 25 pCt. Reduktion. Her er Stedet. Lad os faa Rede paa det. Planerne paa Bordet! Hvad er det for Nødhjælpsarbejder? Hvor mange Penge raades der over? Hvor meget kan der iværksættes? Hvor mange kan blive beskæftiget? Lad os faa skilt Bluff fra Virkelighed.

Hvorledes er det for øvrigt med Statens Forhold til Kommunerne. Det er maaske værd i denne Forbindelse at berøre dette Spørgsmaal. Fra Københavns Kommune, som jeg har lidt med at gøre, ved jeg, at

Staten ved Udgangen af August skyldte Kommunen 12 Mill. Kr. Det vilde i dette Øjeblik være 13—14, men det er mig bekendt, at der i Gaar eller i Forgaars er sket en Udbetaling, et lille beskedent Afdrag paa 2 Mill. Kr., Vi takker skyldigst for, at man har anstrengt sig; det gjordes ogsaa behov; men 12 Mill. Kr. er den stadige Gældspost. De betaler af og betaler af, men der bliver ved at være 12 Mill. Kr. Jeg spørger ikke alene paa Københavns Kommunes Vegne — jeg ved, det staaer til paa samme Maade over det ganske Land —: Hvorledes har det sig med Staten og Kommunerne? Kan Kommunerne snart vente at faa de Penge, som de har til gode? Staten kan dog ikke forlange, at Kommunerne skal blive ved at lægge ud og lægge ud og samtidig lade sig æreskænde i Venstrepressen for at føre en slet socialdemokratisk Administration. Lad os faa de Penge, Kommunen har til gode hos Staten, saa kan vi tale om Administrationen bagefter. Det gaar sikkert ganske godt i Kommunerne; jeg tror rolig, man kan stille Københavns Kommunes Styrelse og Administration, dens Finansvæsen i det hele, ved Siden af det Misregimente, vi kender i Staten fra det sidste halvandet Aar. Men jeg spørger altsaa dels den højtærede Finansminister, som har Haanden paa den maaske tomme Kasse, dels den højtærede Indenrigsminister, under hvem Kommunerne sorterer: Hvorledes forholder det sig? Kan Kommunerne snart vente dette Tilgodehavende, saa de kan blive sat i Stand til bl. a. derved at sætte visse Arbejder i Gang?

Som allerede sagt, mener jeg, at Regeringen bør sætte de flest mulige Arbejder i Gang, og det bør den i hvert Fald gøre, naar den intet andet vil foretage sig i den Krise, som nu foreligger. Og er der ingen Penge, hverken til Stats- eller Kommunearbejder — og jeg har en dunkel Forestilling om, at det er der vel sagtens ikke; den svulmende Statskasse, Ministeriet fik overleveret i 1920, er vist svært slunken nu —, er der ingen Penge, saa spørger jeg: Hvorledes forholder det sig saa med alt dette Nødhjælpsarbejde? Har man Muligheder for at faa et Laan? Lad mig sige det straks, for at der ingen Tvivl skal være til Stede: Vi Socialdemokrater vil ikke stille os som en vis Opposition gjorde en Gang, der var Tale om Statslaan. Vi vil støtte Regeringen i at faa et Statslaan, vel at mærke hvis det er til produktive Arbejder. Jeg forstaaer imidlertid meget vel Pengeverdenens Betænkelighed ved at yde Laan til fortsat Understøttelsesvirksomhed, en Understøt-